

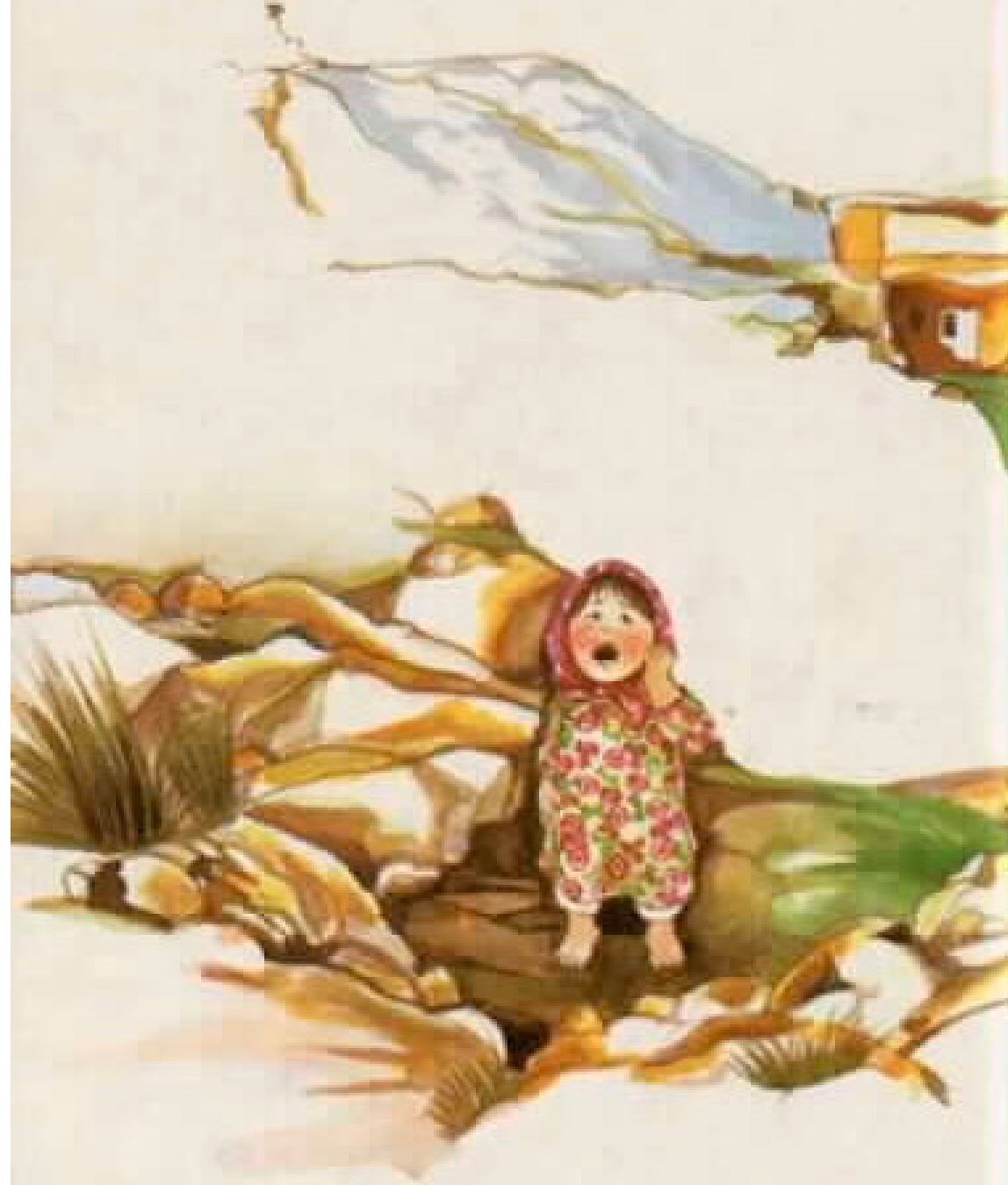
לפני שנים רבות, אך גם
בזמנים שלנו, בארצות זרות
וגם באלה הקרובות, לכל ילד
שנולד היו כוכבים בעיניים,
ובגלל הכוכבים האלה החיים
נראו יפים יותר.

דמעות ומים

כתב מ. קשקולי
צייר סימין שהרבן

טהרן 1987

בכפר אחד, לא רחוק
אך גם לא קרוב, חיה
ילדה קטנה בשם
יסמין. היו לה כוכבים
בעיניים, אך היא
בכתה לעתים קרובות
וברק של כוכביה לא
נראה.

יום אחד התעוררה יסמין ומיד
התחילה לבכות. אמא שלה הייתה
עסוקה מאוד. אחיה ואחיותיה
הגדולים יצאו כבר לעבודה בשדות.
סבתא קראה כבר מספר פעמים
"בואי, יסמין הקטנה. בואי לארוחת
בוקר."

אבל יסמין לא שמה
לב לקולה של סבתא.
היא רצה יחפה אחרי
אמא שלה שהוציאה
את הבקר והצאן
למרעה.

אמא אמרה ליסמין
ברוך "ילדתי, חזרי
לסבתא שלך. היא
תתן לך עוגית." היא
הסתובבה לפרות
ולכבשים והלכה.

רגעים אחדים הביטה יסמין
סביבה, אך אז פנתה לפינה
והתחילה לבכות. היא בכתה
כל כך שהכוכבים מעיניה
נשטפו עם הדמעות ונפלו
ארצה.

יונה שישבה על ענף עץ ראתה את
הכוכבים. היא מהר ירדה למטה,
חטפה אותם וחזרה למקומה.
יסמין פתאום הבינה מה קרה וקראה
"הו יונה, תחזירי לי את הכוכבים של
עיניי."

אך היונה ענתה "לא, אני מצאתי
אותם. אשים אותם על ראשי ואספר
לדוכיפת שלי יש כוכבים כשלה רק
מסרק על ראשה."
אמרה יסמין "תני לי את הכוכבים
ובמקום זאת אביא לך מסרק של
אמי."

והיונה השיבה "לא, לא ולא. הכוכבים
הבהירים מעינייך הם טובים ממסרק
עץ של אמך."

יסמין מחתה את דמעותיה מעיניה
ופנתה לחתול שישב בפינה. "חתול יקר"
אמרה "יונה לקחה את הכוכבים מעיניי.
אנא, תעזור להחזיר לי אותם."
החתול אהב ילדים ולא רצה לראות
אותם עצובים. הוא ניער את שפמו והלך
אל העץ.
היונה שמה את הכוכבים על עלי העץ.
היא הביטה עליהם ושרה בעליצות.

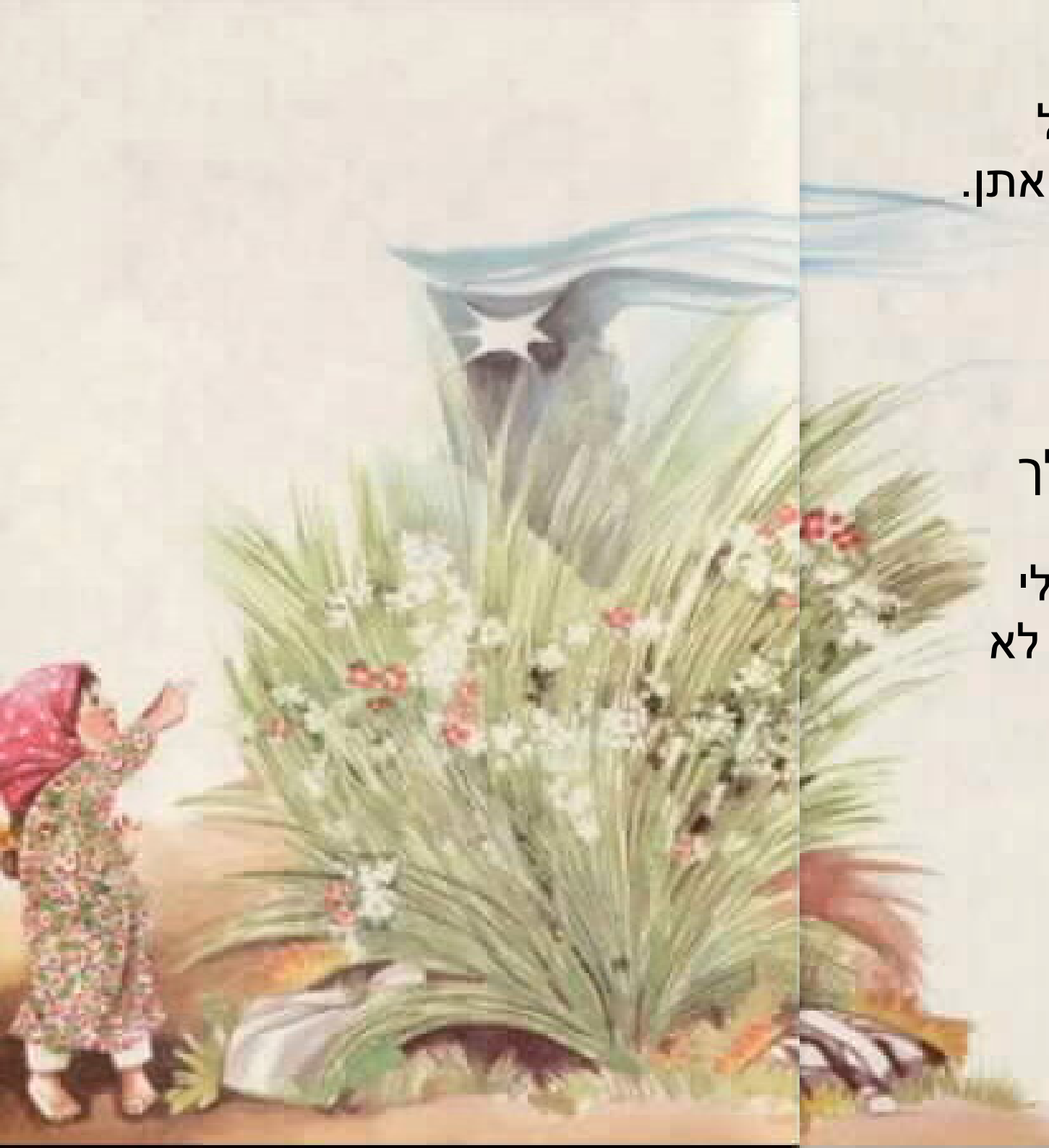
החתול הביט על היונה ואמר
"הי, יונה."
היונה הסתכלה עליו מלמעלה
ונבהלה. היא עלתה לענף גבוה
יותר ושאלה "כן, מה רצונך?"

אמר החתול "תחזירי
את הכוכבים. הם של
יסמין. אם את אוהבת
כל כך כוכבים, עופי
לשמיים בלילה והורידי
לך כוכבים משלך."
והיונה ענתה "השמיים
גבוהים מדי. לקחתי את
הכוכבים מהארץ. זו
יסמין בעצמה זרקה
אותם. אולי לא רצתה
אותם בכלל."
החתול התרגז והתחיל
לטפס על העץ. העץ
רעד והיונה התעופפה.
אבל הכוכבים נפלו על
שיח האגוז.

יסמין ניגשה לאגוז וביקשה
"אנא, תן לי את הכוכבים של
עיניי". והאגוז אמר "לא, לא אתן.
אני רוצה לשמור אותם על
הענפים שלי, שיזרחו יפה
בלילה."

יסמין ביקשה "יש לך כל כך
הרבה פרחים לבנים. למה לך
גם כוכבים מהעיניים שלי?"
והאגוז ענה "נכון ילדתי, יש לי
הרבה פרחים יפים אבל הם לא
זורחים בלילה."

הרוח צחקה ואמרה, כשהיא מלטפת
בעדינות את יסמין "ילדתי, איך לא
ידעת את ערך הכוכבים שבעינייך?
אבל אני אגיד לאגוז שיחזיר לך אותם."
הרוח נכנסה בין ענפי שיח האגוז
ודיברה אליו. ענפי השיח התחילו
לרעוד מצחוק. הכוכבים נפלו למטה.

רוח עברה מעל הנחל, השדות והעצים.
יסמין ביקשה ממנה "רוח יקרה, אמרי
לשיח האגוז שיחזיר לי את הכוכבים
שלי. הרי יש לה גם גחליליות על ענפיה
והן תזרחנה בלילה."
אמר שיח האגוז "כוכבים מעיני הילד הם
שווים הרבה יותר מהגחליליות. אשמור
אותם אצלי."

אך ידיה הקטנות של יסמין לא הצליחו לתפוש אותם והם נפלו לתוך נחל. יסמין ניגשה לנחל ואמרה "מים, מים טובי-לב, תחזירו לי את הכוכבים שלי." המים ראו פרפר שישב בקרבה ושאלו "האם אתה חושב שהכוכבים היפים האלה שייכים לילדה זו, הזועפת, מקמטת את מצחה?" הפרפר ענה "אינני יודע. אבל אם הילדה הזו תרחץ את פניה, אולי הקימוטים יעלמו." יסמין שמעה זאת והביטה למים שנראו כמו מראה. היא הפתעה מאוד כי לא הכירה את עצמה. ואז שאבה את המים בידיה ורחצה את פניה עוד ועוד.

אמר הפרפר למים "הביטו עכשיו
בפניה של הילדה. רק כוכבים חסרים
לה שם."

המים הסתכלו על יסמין וחייכו. ואז
אמרו לפרפר "נכון, אולי היא לא ידעה
מה שווים הכוכבים שבעיניה. אחרת
לא הייתה מאבדת אותם כה בקלות."
ליסמין היה לא נעים לשמוע זאת אבל
אמרה "אבל אם אקבל חזרה את
הכוכבים שלי, אשמור עליהם
ומבטיחה לא לאבד אותם."
המים הביטו בידידות על יסמין והיא
עליהם. המים צחקו וגם יסמין צחקה.
ושוב יסמין טבלה את ידיה במים
והתיזה אותם על פניה שוב ושוב.

ושוב נראו הכוכבים בעיניה.